

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΔΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένώ τὸ ἀμάξι προχωροῦσε, ἡ Ρόζα ξέσχιζε τὸ μετὰξιν μαντιλιὰ καὶ τῆς ἀπ' τῆς νευροκότητῆς καὶ τὴν ἀνυπομονοῖα τῆς.

Καθότανε πάνω σ' ἀγάθια.
Θάβριζε τὸν Ἄνδρέα στὸ σπίτι του ;

Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τὸν περμιένη ἐκεῖ ἐπὶ ὄρες. Κι' ἂν δὲν τὸν συναντοῦσε τέλος, ἂν ὁ Γαλιᾶζης δὲν γύριζε οὔτε ὅταν βροῦδιναζε, θὰ τοῦ ἄφανε ἕνα σημεῖομά της, καλῶντας τὸν τὴν ἴδια αὐτὴ νύχτη στὸ σπίτι της. Θὰ κατέβανε χροῦα στὸν κῆπο καὶ θὰ τὸν ἐβλεπε. Ἦθελε γὰρ τελειῶναι παιὰ. Δὲν μπορούσε ν' ἀνδέξῃ σὲ περισσότερες δικαιοσύες. Δὲν λύσει τῆς ἔμψαν : Ἦ ἀπαγωγή κι' ὁ θάνατος !

Ἄν δὲν γινόταν τὸ πρῶτο, θὰ κατέφευγε στὸ δεύτερο, χωρὶς διασταγῶ, χωρὶς φόβο. Ἐ' αὐτοκτονοῦσε !...

Ὅταν ἔφτασε στὸ μικρὸ δρομάκι ποὺ καθόταν ὁ Ἄνδρέας, πήδησε ἀπὸ τ' ἀμάξι, πλήρωσε τὸν ἀμαξῶ, ἀνοίξε τὴ μεγάλη αὐλοθύρα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔτρεξε γεμάτη ἀγωνία νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τοῦ ἀτελιᾶ του.

Χτύπησε καὶ περμιένη λίγες στιγμῆς, λίγα δευτερόλεπτα, ποὺ τῆς φάνηκαν αἰῶνες. Ἄξαφνα ἄκουσε ἀπὸ μέσα τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της :

— Ἐμπρός !

Πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς. Ἐπὶ τέλους!... Τὸν εὑρισκε... Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ῥιχτηκε μέσα μ' ἀνοικτὰ τὰ χεῖρα φωνιάζοντας :

— Ἄντροῦ!... Ἄντροῦ!...

Ὁ Γαλιᾶζης ἀότισε. Δὲν τὴν περιέμενε, φαντάστηκε πὼς εἶνε κανένας φίλος του. Ἐμεινε στὸ κάθισμά του, μπρῶς στὸν ὀριζήσαντα ποὺ ζωγραφίζε, βουβός, καταπληκτος.

Ἡ Ρόζα προχώρησε, τὸν ἀγκάλιασε κι' ἔπεσε στὰ γόνατά του κλαῖγοντας.

Ὁ Ἄνδρέας συνήθε ἀμέσως. Γῆς ἔβγαλε τὸ καπέλλο, τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη :

— Ρόζα μου, ἀγαπημένη μου, τί ἔχεις ; Γιατί ἤρθες ; Τί συμβαίνει πάλι, Θεέ μου ;... Ρόζα, Ρόζα μου, μίλησέ μου, ἀγάθι μου...

Μὰ δὲν μπορούσε νὰ μίλησῃ, δὲν μπορούσε ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Τὴν ἔπιπλαν οἱ λυγμοί, τὸ σῶμα τῆς σπαρταροῦσε στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Γαλιᾶζης κατάλαβε πὼς κάποια νέα συμφορὰ τοὺς ἀπειλοῦσε. Ἐτοῖ συνέθε καὶ τὴν ἄλλη φορὰ, ἄλλοστε. Στὸ ἴδιο αὐτὸ μέρος ποὺ καθόταν τώρα ἀγκυαλισμένοι, ξεπαλῶθηκε αἰσθητικὴ ἡ Ρόζα, χτυπημένη ἀπ' τὴ σφαῖρα ποῦχε ρίξει ὁ πατέρας τῆς.

Ὁ Γαλιᾶζης τὸ θεωροῦσε γρουσουζίκιο τὸ μέρος αὐτό. Ἦθελε μάλιστα ν' ἀλλάξῃ δωμάτιο, νὰ μὴν ξανασυναντιηθῇ στὸ μέρος αὐτὸ μὲ τὴν ἀγαπημένη του. Πολλὲς φορὲς, ζωγραφίζοντας, ἔβλεπε τὰ γυναικίαι πορτραῖτα τὸν νὰ ζωντανεύουν. Ἐπαίαναν τὴ μορφή τῆς Ρόζας, ἔβγαναν, θαρροῖς, ἀπ' τὸ μοναχιά καὶ τοῦ μιλῶσαν. Τοῦ ἄλλοναν κινετικὰ τὰ χεῖρα τους καὶ τοῦ περμιέσαν λόγια ἄλλοσποτα, ποὺ ἔκαναν τὴ καρδιά του νὰ σφίγγεται...
Ἦσαν ἡ στιγμῆς τῶν ἐρωτικῶν του ὀνειροπολήσεων...
Νόμιζε πὼς ἔβλεπε συγκρόνως πλάι του τὸν ἔρωτα, νὰ τοῦ δείχνῃ δύο ματωμένες καρδιές...
Ἄχ, γιατί νὰ μὴν ἀλλάξῃ σπίτι ; Γιατί νὰ μὴ φύγῃ ἀπ' τὸ δωμάτιο αὐτὸ τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς φρίκης ;
Καὶ νὰ τώρα ποῦρχόταν νὰ τὸν ξανατυπήσῃ ἡ δυστυχία στὸ

ἴδιο μέρος ποὺ τὸν ἐπλήξε καὶ τὴν ἄλλη φορὰ!...

Ἐσφιξε τὴ Ρόζα στὸ στήθος του, σφουγγίζε τὰ δάκρυά της μὲ τὰ χεῖλη του καὶ τῆς εἶπε :

— Ὅ,τι κι' ἂν συμβαίνει, ἀγάθι μου, ὅσο τρομερὸ κι' ἂν εἶνε αὐτὸ ποὺ σὲ κάνει νὰ κλαῖς, πές μου το, μὴ μὲ βασανίζης παιὰ, λυτήσου με, Ρόζα, λυτήσου με, δὲν ξέφρις, δὲν μπορείς νὰ φαντασθῆς πόσο ὑποφέρω νὰ σὲ βλέπω νὰ κλαῖς ἔτσι. Μίλησέ μου, μίλησέ μου, ἀγάθι μου...
Ἡ Ρόζα σήκωσε τὰ μάτια τῆς, τὸν κῆταξε μὲ συμπόνια καὶ τοῦ εἶπε :

— Θέλουν νὰ μὲ παντρεύουν!...

Ὁ Ἄνδρέας ἀναταράχτηκε σὴν νὰ δέχτηκε δυνατὸ χτύπημα κατὰστάθη. Νόμιζε πὼς δὲν ἄκουσε καλά. Ἐπιασε τὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης του μὲ τὰ δύο του χεῖρα, πλησίασε τὰ χεῖλη του στὰ χεῖλη τῆς καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκοψη, σαγηνευμένη, τρομακτικὴ :

— Ἀγάθι μου... Ἀγάθι μου... Τί εἶπες ;
Ἡ Ρόζα μετάνοισσε ποὺ τοῦ μίλησε ἔτσι ἀπότομα. Δὲν ἔφριξε νὰ τοῦ πῇ ἔτσι ξαφνικά τὴ θλιθερὴ εἶδη. Τὸν ἔσφιξε μὲ τὰ δύο τῆς χεῖρα κι' ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ :

— Τρομάξες, χρῶσέ μου ; Συγχώρησέ με, Ἄντροῦ... Δὲν ἤθελα νὰ σὲ τρομάξω... Μὲ παροῦσε ὁ πόνος μου, ἀγαπημένε μου, ἡ ἀπελπισία μου... Συμπάθησέ με, Ἄντροῦ!... Μὴν κἀννης ἔτσι... Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ τρελλά!... Δὲν σοῦ φτάνει αὐτό ;

Μὰ ὁ Ἄνδρέας ἔτρεψε ὀλόκληρος. Τὰ λόγια π' ἄκουσε τὸν εἶχαν ἀναστατώσει.

— Ρόζα, ἀγαπημένη μου, τῆς φώναξε γεμάτος ἀγωνία κι' ἀνυπομονοῖα, πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μὴ διατάξης, ἀγάθι μου. Μίλησέ μου, Ρόζα... Πές μου τὰ ὅλα... Εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ εἶπες, ἢ φόβερα τοῦ πατέρα σου ; Εἶν' ἀλήθεια ;... Ἀλήθεια ;...

Ἡ Ρόζα χαμηλώσε τὸ κεφάλι τῆς. Ἐνας λυγμὸς φρόσκιωσε τὸ παθετικὸ τῆς στήθος. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν βροχὴ ἀπ' τὰ μάτια τῆς.

— Ὅστε εἶν' ἀλήθεια ; φηθίμοσε ὁ Ἄνδρέας. Σὲ γάνω ; Ὅθὰ σὲ γάνω γιὰ πάντα ! Ὅθὰ γίνης γυναικία ἐνὸς ἄλλου ;... Θεέ μου, Θεέ μου, πόσο εἶμαι δυστυχισμένος !...

Ἡ ἀπελπισία του αὐτῆ, ὁ βαθὺς πόνος του, ἡ ἀπόγνωσις του, μεταδόθηκε καὶ στὴ Ρόζα. Ἐκλαῖγαν σαριταγκαλισμένοι, ἀκουμπώντας ὁ ἕνας στὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου, χεροπιασμένοι, συνταρασσομένοι ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς.

— Εἶμαι δυστυχημένος, πολὺ δυστυχημένος!... φηθίμοσε ὁ Ἄνδρέας, ἐνὸς τὰ δάκρυα κυλοῦσαν θερμα ἀπὸ τὰ μάτια του. Δὲν θέλω νὰ ζῆσω παιὰ... Γιατί νὰ μὴ χτυπήσῃ ἐμένα ὁ πατέρας σου κερὴν τὴν ἡμέρα ; Ἐτοῖ θὰ τελειῶναν ὅλα... Μὰ ξέρω τί μοὶ μένει νὰ κάμω... Ὅθὰ σκοτωθῶ !...

Τὰ τελευταῖα του λόγια ἔκαναν τὴ Ρόζα νὰ συνέρθῃ ἀπ' τὸν πόνου τῆς. Πῶς εἶχε λοιπὸν παρσασυθῆ ἔτσι ἀπὸ τὴ λύπη τῆς ; Γιατί ἄφανε τὸν ἀγαπημένο της νὰ δέρευται ἔτσι ; Δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ κλάματα, ὄχι...
Ἰνάχτηκε σὴν νὰ ξητυνοῦσε ἀπὸ κακὸ ὄνειρο καί, σφουγγίζοντας τὰ δάκρυά της, εἶπε στὸν Ἄνδρέα :

— Χρῶσάρι μου... Ἀγάθι μου !
Γλυκεῖά μου ἀγάθι, γιατί κλαῖς ; Τί λόγια εἶπες ; Νὰ πεθάνης !... Κι' ἐγὼ ;... Ἐγὼ, Ἄντροῦ ; Δὲν μ' ἀγαπᾶς παιὰ ;

— Σὲ λατρεύω.
— Δὲν θέλεις νὰ μὲ κάμης δική σου, νὰ ζήσομε μαζὺ γιὰ πάντα ;...

— ὦ, ναί... ναί... Μὰ ὁ πατέρας σου ; Ὁ γάμος σου ;...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐβλεπε πλάι του τὸν ἔρωτα νὰ τοῦ δείχνῃ δύο ματωμένες καρδιές...